

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 listopada 2016 r.,

sprawy **M.B.**

skazanego z art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.

11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt V Ka .../15,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 16 września 2015 r., sygn. akt IV K .../14

### **p o s t a n o w i ł**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata L. F., Kancelaria Adwokacka kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł., wyrokiem z dnia 16 września 2015 r., wydanym w sprawie sygn. akt IV K .../14 uznał oskarżonego M.B. za winnego tego, że w dniu 19 stycznia 2011 r., w Ł., będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł., sygn. akt IV .../07 na karę 2 lat pozbawienia wolności, odbytą w okresie od 4 grudnia 2007 r. do 4 grudnia 2009 r. za podobne przestępstwo umyślne, tj. kradzież z włamaniem i w ciągu 5 lat od odbycia w/w kary, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania kredytu oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których wydzielono materiał dowodowy do odrębnego postępowania, usiłował doprowadzić SKOK Stefczyka Oddział w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 40.000 złotych w ten sposób, że w celu uzyskania kredytu gotówkowego w kwocie 40.000 złotych D. M. przedłożył uzyskany do niego podrobiony w całości przez nieustaloną osobę i poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości dochodów w firmie B. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., który to dokument miał istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego kredytu, czym wprowadził w błąd pracownika SKOK Stefczyka co do faktycznej sytuacji kredytobiorcy i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę udzielenia kredytu D. M., czym działał na szkodę SKOK Stefczyka, czym wyczerpał dyspozycję art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (przepisy w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności (pkt I), zaliczając mu jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 maja 2012 r. do dnia 29 maja 2012 r.

Tym samym wyrokiem uniewinnił oskarżonego od popełnienia przestępstwa z art. 191 § 1 k.k., polegającego na tym, że w nieustalonym dniu, lecz nie później niż w dniu 19 stycznia 2011 r. w Ł., stosując groźbę bezprawną spowodowania uszkodzenia ciała D. M. i osób dla niego najbliższych, tj. żony i córek, zmusił w/w do zaniechania zawiadomienia Policji o popełnionym wspólnie przestępstwie, tj. usiłowania doprowadzenia SKOK Stefczyka Oddział w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 40.000 złotych (pkt II).

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli: prokurator, obrońca oskarżonego oraz oskarżony M.B.

Prokurator zaskarżył wyrok w zakresie czynu z pkt II w całości na niekorzyść oskarżonego M.B. i w zakresie czynu z pkt I w części dotyczącej orzeczenia o karze i środkach karnych, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynu z pkt II i przekazanie go do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie czynu z pkt I poprzez orzeczenie wobec oskarżonego za czyn I kary w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym zgodnie z art. 96 k.k.w.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w zakresie punktu I w całości i zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę wyrażający się w uznaniu oskarżonego M.B. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu pomimo poważnych wątpliwości w tym zakresie wynikających z wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka D. M. W konkluzji apelacji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

Oskarżony M. B., nie precyzując zakresu zaskarżenia ani zarzutów apelacyjnych, podniósł, że postawione mu zarzuty opierają się na niesłusznym pomówieniu przez D. M. Podniósł, że nie miał nic wspólnego z udziałem w próbie wzięcia kredytu, o całej sprawie dowiedział się dopiero w maju 2012 roku, po zatrzymaniu i postawieniu mu zarzutów. W konkluzji tak wniesionej apelacji, oskarżony M. B. wniósł o uniewinnienie od zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy w Ł., wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt V Ka .../15, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, zwalniając jednocześnie oskarżonego od kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego zarzucając mu rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj.

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 437 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez utrzymanie w mocy wyroku w zakresie pkt 1 pomimo, że wyrok ten dotknięty był naruszeniem zasady obiektywizmu poprzez kierunkową ocenę

zgromadzonych w sprawie dowodów; pominięcie przy ocenie stanu faktycznego dowodu z wyjaśnień oskarżonego; wyciągnięcie mylnych i niekompletnych wniosków z zeznań świadka [...] - a tym samym oparcie orzeczenia w sprawie wyłącznie na podstawie zeznań jednego świadka, które były zmienne i po części nieprawdziwe (co przyznał sam świadek) przez co utraciły całkowicie walor wiarygodności,

2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. - polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nierozważenie zarzutów odwoławczych odnoszących się do kwestii wiarygodności zeznań świadka D. M., który na etapie postępowania sądowego po uchyleniu wyroku przez sąd odwoławczy nie mógł zostać przesłuchany, a co za tym idzie nie mógł odnieść się do rozbieżności w swych zeznaniach, która to okoliczność zdecydowała o uchyleniu wyroku,
3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez utrzymanie w mocy wyroku sądu I instancji w zakresie pkt 1 i zaaprobowanie niezgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów polegającej m.in. na dezawuowaniu wyjaśnień oskarżonego M.B. i uznaniu za wiarygodne zeznań świadka D. M.,
4. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 437 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez utrzymanie w mocy wyroku sądu I instancji w zakresie pkt 1 w sytuacji gdy w sprawie wystąpiły niedające usunąć się wątpliwości, które sąd powinien rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego
5. art. 352 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej przez utrzymanie w mocy wyroku sądu I instancji w zakresie pkt 1 w sytuacji gdy sąd *meriti* nie podjął wszystkich możliwych czynności mających na celu weryfikację wiarygodności zeznań świadka M. co było konieczne wobec niemożności bezpośredniego jego przesłuchania.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego M.B. wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i utrzymanego w nim wyroku Sądu I Instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi *meriti*.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Ł. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna w stopniu o jakim mowa w dyspozycji przepisu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2008 r., II KK 270/07, Lex nr 354285; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 12). Analiza treści zarzutów w połączeniu z argumentacją przedstawioną na ich poparcie w części motywacyjnej skargi kasacyjnej, prowadzi do przekonania, że nie spełniają one ustawowych wymagań, jakie zostały zastrzeżone w odniesieniu do nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Podniesienie przez skarżącego naruszenia przepisu art. 433 § 2 k.p.k., powiązanego z obrazą przepisów art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. jedynie pozornie nadaje stawianym zarzutom charakter kasacyjny. Ich treść nie pozostawia natomiast wątpliwości, że autorowi kasacji chodziło o to, aby ponowić próbę podważenia trafności oceny materiału dowodowego i zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji.

Zauważyć zatem jedynie wypada, że w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy nie uzupełniał postępowania dowodowego i nie prowadził własnej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, a jego zadaniem było skontrolowanie wyroku Sądu pierwszej instancji z punktu widzenia zarzutów skargi apelacyjnej oraz okoliczności uwzględnianych z urzędu chybionym jest zarzucanie mu w postępowaniu kasacyjnym naruszenia art. 7 k.p.k. Nie może być również mowy o naruszeniu przez Sąd odwoławczy przepisu art. 5 § 2 k.p.k., którego autor kasacji upatruje w przypisaniu skazanemu odpowiedzialności karnej pomimo tego, że na przedłożonym przez D. M. podrobionym dokumencie nie stwierdzono wpisów dokonanych przez skazanego. Pomijając już to, że zarzut ten odnosi się do wyroku Sądu pierwszej instancji, zauważyć należy, iż jest on bezpodstawny, a jego konstrukcja świadczy o błędnym rozumieniu reguły *in dubio pro reo*. Skarżący nie wskazuje bowiem tej niedającej się usunąć wątpliwości, którą zostałaby rozstrzygnięta na niekorzyść skazanego. Co więcej, w opisie czynu przypisanego skazanemu przyjęto przecież, że wymieniony dokument został podrobiony przez nieustaloną osobę.

Zupełnie bezpodstawnym i gołosłownym jest wytykanie Sądowi odwoławczemu nierozważenia zarzutu obrazy art. 410 k.p.k., który nie był podnoszony w apelacjach, a skarżący nie wykazał, aby ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji zostały oparte na okolicznościach nie ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Podnoszone przez skarżącego naruszenie przepisu art. 366 § 1 k.p.k., jako kierowane do orzeczenia Sądu pierwszej instancji nie może stanowić zarzutu kasacyjnego. Jedynie zatem na marginesie trzeba zauważyć, że rodzaj wskazywanych przez skarżącego braków dowodowych nie daje żadnych podstaw do twierdzenia, że zgromadzony przez Sąd pierwszej instancji materiał dowodowy nie uprawniał go do rozstrzygnięcia sprawy.

Co zaś się tyczy naruszenia przepisów art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k., to wyrażają one ogólne cele i zasady procesu karnego i jako takie nie mogą stanowić podstawy zarzutu kasacyjnego. Nie można również mówić o obrazie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. tylko z tego powodu, że Sąd odwoławczy nie rozstrzygnął sprawy w sposób oczekiwany przez skarżącego.

Nie jest zatem prawdą, że Sąd *ad quem* nie rozważył zarzutów apelacyjnych. W takim zakresie, w jakim pozwalała na to lakoniczna apelacja obrońcy oskarżonego i apelacja osobista oskarżonego, Sąd odwoławczy rozważył wszystkie zarzuty, które można było wyinterpretować z ich treści, dając temu wyraz w uzasadnieniu swojego wyroku. Lektura treści zarzutów i uzasadnienia kasacji prowadzi do wniosku, że obrońca skazanego upatruje rażącego naruszenia wskazywanych w kasacji przepisów postępowania z jednej strony w nieuwzględnienie stanowiska zaprezentowanego w wyjaśnieniach skazanego M.B. a z drugiej strony w niesłusznym obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań D. M. wskazując w tym zakresie na rzekome wady uzasadnienia rozstrzygnięcia Sądu II instancji. Argumentacja ta nie zasługuje na uwzględnienie. Należy przy tym zauważyć, że wręcz identyczna argumentacja prezentowana była jako uzasadnienie zarzutów apelacyjnych. Sąd Okręgowy kontrolę odwoławczą przeprowadził w sposób prawidłowy i rzetelny. W swym orzecznictwie Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że powtórzenie w skardze kasacyjnej argumentacji prezentowanej uprzednio w apelacji może być skuteczne tylko wówczas, gdy Sąd odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. zaś stopień szczegółowości rozważań Sądu odwoławczego uzależniony jest od jakości oceny dokonanej przez Sąd I instancji. Jeżeli ta ocena jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, a więc odpowiada w pełni wymogom nałożonym przez reguły z art. 7 k.p.k., to wówczas Sąd odwoławczy zwolniony jest od drobiazgowego odnoszenia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w rzeczywistości taką ocenę. W takim wypadku wystarczające jest wskazanie głównych powodów nie podzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji (por. postanowienie SN z dnia 26 lipca 2016 r., sygn. akt II KK 196/16, OSNKW 2016/11/72). Sytuacja taka zachodziła w niniejszej sprawie, gdyż kwestionowana przez obrońcę ocena dowodu z zeznań D. M. nie została przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji w sposób bezkrytyczny, lecz szczegółowy i wnikliwy, i jedynie część z nich została uznana za wiarygodną a mianowicie te, które były konsekwentne i skorelowane z resztą

zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (s. 6-9 uzasadnienia SR). Sąd II instancji, rozstrzygając w przedmiocie zwykłych środków odwoławczych i dzielając dokonaną przez Sąd *meriti* ocenę zebranych w sprawie dowodów, słusznie uznał ją za całkowicie prawidłową i pozostającą pod ochroną art. 7 k.p.k. Kwestionowana przez obrońcę w apelacji ocena zeznań świadka D. M., jak również zeznań innych świadków w sprawie w tym [...] została trafnie uznana za kompleksową i wyczerpującą. Sąd *ad quem* wskazał także na prawidłową ocenę dowodów z dokumentów oraz opinii biegłych, jak również na niepominięcie żadnego z dowodów w sprawie, dzielając także i przekonanie o jedynie częściowej wiarygodności depozycji M.B. wobec braku oparcia w materiale dowodowym. Argumentacja zawarta w kasacji i odnosząca się do prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego nie może zatem zostać uznana za zasadną.

Mając na uwadze powyższe argumenty Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

kc